

23. njedźela po ſwjatej Trojizny.

Matth. 22, 15—22.

Tehdy wotěndžechu czi Farifejizny a ſtkadowachu radu, tak bychu Jeſuſa w rěczi popadnyli. A póſtkachu k njemu ſwojich wučomnikow i Herodaſchowymy ſtkužomnikami a dźachu: Miſchtrje, my wěmy, ſo ty wěrnny ſy a wučyſch Boži pucž prawje a njerodžyſch wo nikoho; pſchetož ty njehladaſch na cžlowjetow paſchonu. Tehodla powjes nam: Sčto ſo tebi ſda? ſtkuſcha ſo kžěžorej dań dawacz abo niz? Jako pať Jeſuſ jich ſkóć pójna, džeſche wón: Wy pſchikłódnizny, ſčto mje ſpntujecze? Pokažcze mi te dańſke pjenjeſny. A woni jemu kroſch podachu. A wón džeſche k nim: Czeje je to ſnamjo a wopijmo? Woni dźachu k njemu: Kžěžorowe. Duž džeſche wón k nim: Dha dajcze kžěžorej, ſčtož je kžěžorowe, a Bohu, ſčtož je Bože. Jako woni to klyſchachu, dźiwachu ſo a woſtajiwiſchi jeho džechu precž. Hamjeń.

„Anježe, wobtwjerdž mój kžód w ſwojim ſłowje, a njech žana ſſchiwda na mni njeńježi“ — tak modlitwa rěka, kotraž ſo poſběhuje w cžłowſkej wutrobje po cžežkich hodžinach ſnutſkowneje nuſy. Pſalmiſta, kiž je tak ſo k Bohu modliť, je w ſwojim žiwjenju huſto ſrudne a wopacžne pucže kžodžicž dyrbjak, doniž k temu njeſchindže, na ſwojej cžłowſkej mozy a mudroſczi ſadwělowacz a wſchitke ſwoje pucže Bohu porucžicž. Wjele cžežkeho dyrbi cžlowjet haſle ſhonicž, hacž ſwojej ruzy ſtykne a nicžo ſebi nježada khibe wot Boha ſwětło na ſwojim pucžu: Anježe, wobtwjerdž mój kžód w ſwojim ſłowje. W žiwjenju kóždeho cžlowjeka hodžiny ſu, hdžež nihtón pomhacz a radžicž njemóže. Ale hdyž cžlowjet jenicžke Bože ſłowo ſa ſebje ma, njech je potom wſchitkón ſwět pſchecžitwo njemu, w měrje tola wuſnacž móže: Twoje ſłowo je mojimaj nohomaj ſwěza a ſwětło na mojim pucžu. Tak njeje jenož w nuſy; tež w dobrych